

[Aksel Larsen.]

Naar Statsministeren i sit Indlæg her udtaler sin varme Følelse for de arbejdsløse og fremfører som et Eksempel, at Mand, Kone og 8 Børn i et konkret Tilfælde maa leve paa en ugentlig Understøttelse af 11 Kr. og 50 Ø., og at det derfor maa anses for ublu at nægte denne Mand nogle ekstra Kroner i den strengeste Vintertid, saa er det jo det allerbedste Bevis for, at den Lovgivning, som den siddende Regering er ansvarlig for og gaar rundt og roser sig af, er en uhyggeligt reaktionær Lovgivning, at den holder de arbejdsløse nede paa et Sultniveau, som man skal lede længe for at finde Magen til, og at vor Kritik af denne Lovgivning er mere end berettiget.

Og naar samtlige borgerlige Blade fra „Social-Demokraten“ til det af „Social-Demokraten“ tilsyneladende saa forhadte „Dagens Nyheder“ netop nu har opdaget, at der hersker Nød og Elendighed i København — og for Provinsbyerne gælder jo det samme for de dér eksisterende Blade —, og at man derfor maa gennemføre en Række storstilede Juleindsamlinger for at lindre Nøden blandt Storbyens fattige, er det en yderligere Erkendelse fra de samme Sider af, at de arbejdsløse faar for lidt, at der gives for lidt ud til den sociale Forsorg, at Satserne er for smaa. Men samtidig er det Udtryk for, at man haaber, naar man fremsætter storstilede og skønt klingende Planer og iværksætter Indsamlinger under Parolen: Intet Barn maa gaa sulden i Seng Juleaften — det er ligeegyldigt, hvordan det gaar de øvrige Aftener af Aaret! —, at saa skal de arbejdsløse slaa sig til Taals dermed, finde sig i Forholdene og haabe paa bedre Tider.

Det ærede Medlem Hr. Christiani fandt, at Lønningerne var for høje, men fandt samtidig, at Barneforsorgen var for slet, og citerede som omtalt Kommunalæge Kjer-Petersen, der siger: Børnene dør mellem Hænderne paa os. Og, siger det ærede Medlem Hr. Christiani, saa maa der jo gøres noget, vi maa jo hjælpe paa dette, vi maa have nogle flere Penge til Barneforsorg, navnlig her i København, og vi maa forsøge at skaffe disse Midler ved at tage dem fra andre Konti indenfor den sociale Forsorg.

Det er jo dog temmelig givet, at naar Børnene lider Nød og dør mellem Hænderne paa Kommunalægerne, er det, fordi deres Forældre ikke har tilstrækkeligt til at sørge ordentligt for dem. Men hvis man skærer ned paa den sociale Forsorg paa det ene Omraade for at give til Børnene paa en anden Maade, ændres Forholdet ikke det bitterste, og hvis man samtidig sætter Løn-

ningerne 20 pCt. ned, bliver Børnedødeligheden endnu større i Fremtiden end hidtil. Det vil naturligvis ikke genere det ærede Medlem Hr. Christiani og hans Parti.

Det er ikke for at tale Moral eller for at tale overbevisende, at jeg fremdrager ogsaa denne Modsætning i den paagældende Tale. Det er blot for at fastslaa her, at der er ingen Chance for, at Overklassen, heller ikke dens Repræsentanter i dette Parlament, nogen Sinde godvilligt gaar ind paa at give blot det strengt nødvendige til Arbejderne, og at hvis Arbejderne vil have Forbedring af deres Kaar, det være sig i Form af forhøjede Arbejdslønninger, kortere Arbejdstid eller forbedret Sociallovgivning, saa sker det ikke ved, at man appellerer til Overklassens gode Hjerte, saa sker det kun derved, at man tvinger Overklassen til det, saa sandt som Arbejderklasse og Overklasse er Dødsfjender af hinanden.

Og hvad angaar Statsministerens Udtalelser om, hvor Pengene er, og hvor Pengene ikke er, og at man maa laane, fordi det er umuligt at faa Penge andre Steder, saa fastholder vort Parti, hvad vi tidligere har givet Udtryk for, at der findes Masser af Steder paa Statens og Kommunernes Budgetter, hvor der kan skaffes Penge. Vi har paaapeget et enkelt Eksempel her, et ganske konkret Eksempel, Folkekirken Millioner, og dér bliver der indvendt overfor os, at det er ugørligt, for det første, fordi de ligger bundet, saa de ikke kan røres, og for det andet, fordi det er Synd for Kirken.

Vi tror ikke paa, at de Penge ligger bundet, saa de ikke kan røres — hvis de gør det, saa ligger alle Penge bundet, saa de ikke kan røres —, for de ligger jo ikke indelaaset i Pengerskabe eller findes for Haanden i Guldmonter eller Sedler, eller jeg ved ikke hvad. Penge kan naturligvis frigøres, og det afhænger kun af, om man ved, hvor de befinder sig, og om man har Villien til at frigøre dem, og om der bliver udøvet et tilstrækkelig stærkt Tryk til, at Staten tvinges til at frigøre disse Penge. Vi kan altsaa ikke dele det ærede Medlem Hr. Vesteragers Beklagelse over, at vi og med os de arbejdsløse skulde tænke os at angribe Kirkens Millioner og angribe Folkekirken i det hele taget, Folkekirken, hvis Eksistens vi ikke anerkender, og for hvis Vedkommende vi anser Statens Udgifter for at være fuldkommen unødvendige og fuldkommen antisociale.

Medens vi er ved Kirken, kunde jeg have Lyst til at beskæftige mig med en anden Diskussion, der har været ført her.